

ОЛИВЪР БОУДЪН

ОРДЕНЪТ НА АСАСИНИТЕ

Подземен свят

Assassin's creed: Underworld

Copyright © 2014 Ubisoft Entertainment, 2015. All rights reserved.
Assassin's Creed, Ubisoft, Ubi.com and the Ubisoft logo are
trademarks of Ubisoft Entertainment in the U.S. and other countries.
All artworks are the property of Ubisoft.

First published in Great Britain in the English language by Penguin
Books Ltd.

Published by arrangement with The Knopf Doubleday Publishing
Group, a division of Random House, Inc.

© Емилия Карастойчева – превод от английски език

© Димитър Стоянов – Димó – художествено оформление на
корицата

© Издателство ЕРА, София, 2016

ISBN: 978-954-389-376-8

**Изданията на *ЕРА* търсете на
www.erabooks.net**

ОЛИВЪР БОУДЪН

ОРДЕНЪТ
НА
— АСАЦИНИТЕ —
ПОДЗЕМЕН СВЯТ

ЕРА

Първа част

Призрачен граб

1.

Скрит зад каруците на търговците, асасинът Итън Фрай се таеше в сенките на пазара в Ковънт Гардън – седнал върху щайга със скръстени ръце, подпрял брадичка в длан под меката, надиплена качулка на робата си. Следобедът отстъпи място на вечерния сумрак, но той не помръдваше. Наблюдаваше мълчаливо. И чакаше.

Рядко се случваше асасин да застане така, обронил глава в дланта си. Особено ако носи скритото си острие. Върхът на тайното оръжие на Итън се намираще на по-малко от два пръста от уязвимата плът на гърлото му. По-близо до лакътя му имаше лек, но експлозивен пружинен механизъм, който изстрелваше нагоре острата като бръснач стомана и се активираше с едноединствено ловко движение на китката. Итън буквално държеше себе си на върха на ножа.

Но защо? Все пак дори асасините не са застраховани от инциденти и неизправности на снаряжението. Като предпазна мярка мъжете и жените от Братството се стараеха да не доближават до лицата си ръката със скритото острие. По-добре, отколкото да станат за посмешище или нещо по-лошо.

Итън обаче имаше различни съображения. Той не само владееше до съвършенство изкуството на разузнаването – а облегнатата върху силната му ръка брадичка би заблудила евентауа-

лен враг – но и изпитваше мрачно задоволство да предизвиква опасността.

И така, асасинът седеше, обвил брадичка с длан, наблюдаваше и чакаше.

Нещо привлече погледа му, той се изправи, отърси леността от мускулите си и надникна между каруците. Търговците прибираха стоката. Но имаше и друго. Играта започваше.

2.

В тясна уличка недалеч от Итън се бе спотаил мъж на име Бут. Носеше дрипав жакет и прокъсана шапка и оглеждаше джобен часовник, откраднат преди секунди от разсеян джентълмен.

Бут обаче нямаше представа, че бившият собственик на новата му придобивка е възнамерявал днес да я занесе в часовникарска работилница по причини, които не след дълго щяха да окажат дълбоко въздействие върху живота на Итън Фрай, на Бут, на млад мъж с прозвище Призрака и на други замесени във вечната битка между Тамплиерския орден и Братството на асасините. Бут не знаеше, че джобният часовник изостава с почти час.

В пълно неведение той захлопна капака му и поизпъчи гърди като истинско конте. Излезе от уличката, огледа се наляво и надясно и тръгна към опустяващия пазар. Докато вървеше, привел рамене и пъхнал ръцете си в джобовете, надничаше през рамо да провери дали не го следят. Доволен, прекоси Ковънт Гардън и навлезе в бедняшкия квартал Сейнт Гайлс, по-известен като Стария Никъл. Усети промяната почти веднага. Токчетата на обувките му, отекували преди по плочника, сега затъваха в мръсотия и надигаха зловоние на изгнили зеленчуци и човешки изпражнения. Улиците наподобяваха клоаки, въздухът вонеше. Бут закри устата и носа си с шала, за да се предпази донякъде от миризмата.

Куче с вълча муцуна и изпъкнали ребра над хлътнал корем се помая зад него. Погледна го с гладни, зачервени очи, но той го срита и животното се присви и побягна. Далеч, пред прага на съборетина, седеше жена в остатъци от дрехи, завързани с канап, и кърмеше бебе. Проследи го със стъклените си мъртви очи. Може би беше майка на уличница и чакаше дъщеря ѝ да се върне вкъщи с припечеленото. Горко на момичето, ако се прибе-

ре с празни ръце. Или пък бе тартор на шайка крадци и просяци, които скоро щяха да се върнат с плячката. Или нощем приемаше квартиранти. Тук, в гетото, някогашните внушителни къщи бяха разделени на стаи и нощем осигуряваха убежище на нуждаещите се: бегълци и семейства, блудници, търговци и работници – всеки, който има с какво да плати за покрив над главата си, за място на пода или легло, ако му провърви и разполага с достатъчно пари. Повечето търсачи на подслон бяха принудени да се задоволят със сламеник или с „дюшек“ от талаш. Не че щяха да спят спокойно – всеки сантиметър от пода бе зает и плач на бебета огласяше нощта.

Мнозина от обитателите на гетото бяха негодни или не желаеха да работят. Някои обаче имаха занятие – дресьори на кучета, продавачи на птици, на кресон, лук, хамсия, херинга, кафе; амбулантни търговци, улични метачи, разносвачи на афиши и брошури. Стоката им ги придружаваше в пансионите и даваше принос за теснотията и вонята. По тъмно затваряха къщите и запушваха дупките на счупените прозорци с вестници или парцали, за да не пропускат отровния нощен въздух, когато градът бълваше стълбове пушек. Нощният въздух неведнъж бе убивал цели семейства. Или поне така говореха. А в гетата ней-бързо се разнасят слуховете и болестите. Здравните съвети на Флорънс Найтингейл не засягаха обитателите им – те спяха зад запечатаните прозорци и точка.

И кой ли би ги упрекнал, помисли си Бут. В гетото смъртта те дебне отвсякъде. Болести, насилие. Възрастни погубваха деца, обръщайки се насън. Причина за смъртта – задушаване. По-често се случваше през почивните дни, когато и последната капка джин е пресушена, кръчмите се изпразнят, а майката и бащата тръгнат опипом към къщи сред воднистата мъгла, изкачат хлъзгавите каменни стъпала, минат през вратата и влязат в топлата, смрадлива стая, където най-сетне отпускат морни тела...

И на сутринта, когато слънцето изгрее, но мъглата още се стеле на парцали, жаловити писъци събуждат гетото.

Бут навлезе по-навътре в квартала, където високите сгради засенчваха дори оскъдната лунна светлина и обвитите в мъгла фенери сияеха злокобно в мрака. Гръмко пеене долиташе от кръчма през няколко преки. От време на време дрезгавият хор се чуваше още по-силно, когато вратата се отвореше да изплюе порция пияници на улицата.

На тази улица обаче нямаше кръчми. Само врати и прозорци, затъкнати с вестници. От просторите на горните етажи висеше пране и чаршафите се полюшваха като корабни платна. Като изключим далечната песен, той долавяше само звука на струяща вода и собствения си дъх. Беше сам.

Или поне така мислеше.

После дори песента стихна. Остана само капещата вода.

Тихо шумолене го сепна.

– Кой е? – подвижна той, но веднага разбра, че е плъх.

Колко приятно, наистина, да подскачаш от страх, рече си, от нищо и никакъв плъх. Много приятно.

Шумоленето обаче се повтори. Бут се извърна рязко и гъстият въздух се люшна и затанцува около него. Сякаш се раздели завеса и в миг му се стори, че зърва привидение. Силует в мъглата.

Сетне чу дишане. Той самият пхтеше на пресекулки, но другият звук бе отчетлив и отмерен. Откъде ли идваше? Местеше се ту отпред, ту отзад. Пак шумолене. Стресна го трясък, но той проехтя в някоя от стаите горе. Мъж и жена се запрепираха на висок глас – той пак се бе прибрал пиян. Не, тя се бе прибрала пияна. Бут се подсмихна и се поуспокои. Какво го прихваща? Откога се страхува от призраци, плъхове и киснати старчета?

Обърна се, готов да продължи напред. В същия момент мъглата пред него се завихри и от нея излезе мъж в роба, който го сграбчи и вдигна юмрук, сякаш да го удари, но всъщност изви китка и с тихо щракване от ръкава му изскочи острие.

Бут стисна очи. Отвори ги след миг и видя как върхът на оръжието се плъзва към очната му ябълка. Подмокри се.

3.

Итън Фрай се възнагради с кратък миг на задоволство от точността на острието си, после подсече краката на Бут и го просна върху мръсните павета. Клекна, прикова го с колене и притисна ножа в гърлото му.

– Е, приятелю – усмихна се, – като за начало няма да е зле да ми кажеш името си.

– Бут, сър. – Той се сгърчи като червей и ножът се заби болезнено в плътта му.

– Добро момче – похвали го Итън. – Истината винаги е най-добрата стратегия. А сега ще си поговорим, нали?

Бут потрепери под него. Итън го прие за „да“.

– Тръгнал си да вземеш пратка, прав ли съм? Фотографска плака?

Бут потрепери отново. Итън го прие за второ „да“. Засега се движеше по план. Разполагаше със солидна информация – Бут бе брънка от канал за продажба на еротични снимки в лондонските кръчми.

– Джак Симънс ще ти предаде плаката, нали? – продължи асасинът.

Бут кимна.

– И как се казва човекът, с когото трябва да се срещнеш?

– Не... не знам, сър.

Итън се усмихна и се приведе още по-ниско към него.

– Скъпо момче, ти си по-лош лъжец, отколкото куриер. – Потатисна малко повече с острието. – Усещаш ли къде е ножът? – попита.

Бут примигна трескаво с очи – „да“.

– Това е артерия. Сънната ти артерия. Разкъсам ли я, ще нашариш града в червено, приятелю. Е, поне улицата. Но и двама-

та не искаме премеждия. Защо да пропиляваме такава прекрасна вечер? Хайде, кажи ми с кого ще се срещнеш?

Бут примигна.

– Ще ме убие, ако ти кажа.

– Може би, но аз ще те убия, ако не ми кажеш, а само единият от нас е тук и ножът му притиска гърлото ти. Това не е той, нали? – Итън увеличи натиска. – Избирай, приятелю. Умиращ сега или по-късно.

При тези думи Итън чу шум. Идваше отляво. След половин секунда револверът му „Колт“ се озова в свободната му ръка и се насочи към новата мишена, докато другата продължаваше да притиска острието към гърлото на Бут.

Беше момиченце. Връщаше се от кладенеца. Стоеше, ококорило очи, и държеше ведро, пълно догоре с мръсна вода.

– Съжалявам, млада госпожице, не исках да те уплаша – усмихна се Итън. Револверът му се върна под робата и празната му ръка се вдигна, за да окуражи детето. – Опасен съм само за главорези и крадци като този тук. Върви си спокойно вкъщи...

Махна ѝ, но тя не помръдна, вкаменена от страх. Гледаше ги и бялото на очите ѝ се открояваше върху мърлявото ѝ лице.

Итън изруга мислено. Последното, което искаше, бе публика. Особено момиченце, което го зяпа как притиска нож в нечие гърло.

– Добре, господин Бут – рече той по-тихо от преди. – Ситуацията се промени. *Настоявам* да ми кажеш с кого имаше среща, иначе...

Бут отвори уста. Може би да отговори на въпроса на Итън или да му обясни къде да си завре заплахите. Или най-вероятно да изхленчи, че не знае.

Итън не разбра, защото лицето на Бут се разпадна, преди да отрони и дума.

Случи се миг преди Итън да чуе изстрела. Изтърколи се от тялото му и извади револвера си секунда преди да отекне вто-

рийт гърмеж. Спомни си за момиченцето и извърна рязко глава – точно навреме да я види как полита назад, от гърдите ѝ рива кръв и ръката ѝ изпуска ведрото; убита, преди да се строполи върху паважа, от куршум, предназначен за него.

Итън не посмя да отвърне на огъня от страх да не улучи друг невинен в мъглата. Сниши се в очакване на нов изстрел, трета атака в мрака.

Не дочака. Чу някой да се отдалечава на бегом и избърса костите и парчетата мозък от лицето си, прибра колта в кобура и скритото острие – в канията. Остави Бут да изстива върху влажната земя и с един скок се озова до съседната стена. Улови се за улука и пъргаво се изкатери върху покрива, откъдето в приглушеното сияние на нощта по-лесно щеше да долавя тичащите стъпки на побягналия стрелец. Така бе стигнал дотук и явно така щеше да си тръгне. Подскачайки от покрив на покрив, той следваше неотстъпно и безпощадно плячката си, запечатал в паметта си лицето на момиченцето, а в ноздрите си – металическият мирис на мозъка на Бут.

Сега имаше значение само едно. Убиецът щеше да почувства острието му, преди да се зазори.

Долу ботушите на стрелеца трополяха по паважа и разплискваха локви. Итън го сподиряше като сянка. Не го виждаше, но разбра, че го е изпреварил. Стигна до ръба на покрив и доволен от преднината си, се запуска бързо по первазите на прозорците. Скори на улицата и се притисна към стената. Зачака.

След секунди хлопотът наближи. След още миг мъглата се раздвижи на кълбета, сякаш да оповести появата на новодошлия. После завесата се отдръпна и костюмиран мъж с гъст мустак и рошави бакенбарди се втурна на сцената.

Държеше пистолет. Цевта не пушеше. Но вероятно беше топла.

И макар по-късно Итън да обясни на Джордж Уестхаус, че е нападнал при самозащита, това не беше съвсем вярно. Разполагаше с предимството на изненадата. Можеше и трябваше

да разоръжи мъжа и да го разпита, преди да го убие. Той обаче освободи острието, заби го с отмъстително просъскване в сърцето на убиецата и не без задоволство видя как животът угасва в очите му.

И така асасинът Итън Фрай допусна грешка. Прояви нехайство.

– Исках да изтръгна необходимата информация от Бут, преди да заема мястото му – обясни Итън на асасина Джордж Уестхаус на другия ден, след като му разказа цялата история. – Не предполагам обаче, че е закъснял за уречената среща, защото откраднатият джобен часовник изостава.

Седяха в дневната в дома на Джордж в Кройдън.

– Ясно – кимна Джордж. – Кога разбра?

– Ммм... Твърде късно, да речем.

Джордж кимна отново.

– Какво беше оръжието?

– Колт „Пал Мал“. Подобен на моя.

– И ти уби мъжа?

Огънят пропука и вдигна фонтан от искри в последвалата тишина. Откакто се върна при децата си Джейкъб и Иви, Итън изглеждаше по-сдържан и умислен.

– Да, Джордж, и той го заслужаваше.

Джордж се намръщи.

– Заслугите нямат нищо общо. Знаеш го.

– А момиченцето, Джордж? Да го беше видял! Дребничко като вейка. Два пъти по-малко от Иви.

– Въпреки това...

– Нямах избор. Беше с изваден пистолет.

Джордж погледна стария си приятел със загриженост и привързаност.

– Кое от двете, Итън? Уби, го, защото заслужава, или защото си нямал избор?

Поне десет пъти Итън си беше мил лицето и си духал носа, но имаше чувството, че миризмата на мозъка на Бут е попила в него.

– Едното изключва ли другото? На трийсет и седем съм и съм виждал достатъчно убийства. Знам, че справедливата кауза и възмездието са далеч по-маловажни от уменията, а уменията зависят от късмета. Когато Фортуна те погледне благосклонно... Когато куршумът на убиеца се отклони... Когато свали гарда, трябва да се възползваш от случая, преди щастливата съдбата да отклони очи от теб.

Уестхаус се почуди кого се опитва да заблуди приятелят му, но реши да продължи без уточнения.

– Жалко тогава, че се е наложило да проливаш кръв. Не беше ли редно да научиш повече за него?

Итън се усмихна и се престори, че избърсва несъществуваща пот от челото си.

– Провървя ми. Върху фотографската плака, която носеше, бе написано името на фотографа. Уверих се, че мъртвецът и фотографът са един и същи човек – Робърт Уо, тамплиерски лакей. Еротичните му снимки са поемали в две посоки – към тамплиерите, но и към гетата и кръчмите с посредничеството на Бут.

Джордж подсвирна тихо.

– Опасна игра е играел господин Уо...

– И да, и не...

– Е, рано или късно го е чакал злощастен край.

– Несъмнено.

– И ти успя да разбереш всичко след смъртта му?

– Не ме гледай така, Джордж. Наясно съм, че извадих късмет, и всеки друг ден прибързаното убийство на Уо можеше да навлече неприятни последствия. Слава богу, не и през този ден.

Джордж се приведе да стъкне огъня.

– Каза „и да, и не“, когато отбелязах, че Уо е играел опасна игра. Какво имаше предвид?

– Имах предвид, че в много отношения рискът да лавира между двата свята и да се надява, че няма да се срещнат, не е бил голям. Днес пак видях с очите си гетата, Джордж. Спомних си как живеят бедните. Този свят е съвсем различен от тамплиерския. Не е за вярване, че делят една страна, камо ли един и същи град. Мен ако питаш, господин Уо е имал основания да смята, че пътеките на двете му делови начинания никога няма да се пресекат. Двата свята, в които е действал, са полюсни противоположности. Тамплиерите не познават бедняшките квартали. Живеят нагоре по реката, далеч от фабричната мръсотия, която замърсява водата на бедните, и от зловонните изпарения, тровещи въздуха им.

– Като нас, Итън – въздъхна тъжно Джордж. – Независимо дали ни харесва, или не, живеем в свят на изискани клубове и гостни, на катедрали и съвещателни зали.

Итън се втренчи в огъня.

– Не всички.

Уестхаус се усмихна и кимна.

– Мислиш за твоя човек, Призрака? Няма да ми кажеш, предполагам, кой е и какво прави?

– Това трябва да остане моя тайна.

– И все пак се замисли за него?

– Да, скроих план, включващ покойния господин Уо и Призрака. Ако всичко се развие добре и Призрака свърши работата си, нищо чудно да сложим ръка върху артефакта, който тамплиерите търсят.